

Изкуство и приятелство

V Биенале "Артемидия"
Фестивал на изкуствата

Стр. 3

Християнизация на България и европейската култура

Стр. 4

Кап. Коста Евтимов Наполеона

Стр. 5

Маруся и Таня Калимерови

Паметта на текстилната нишка

Стр. 10

Тракийските царства Опознай историята, за да я обикнеш

Траките, сред които се открояват племенните общности на одрисци, гети, трибали, македонци и др., създават мощни държави. Те участват активно в „голямата политика“ на Балканите, в Средиземноморието и Близкия изток. торията, за да я обикнеш

Наред с одрисци и македонци свои държави създават и други тракийски общности. Още по времето на похода на персийския цар Дарий срещу скитите през 513 г. пр.Хр. в днешна Североизточна България той среща съпротива от страна на гетите. За Херодот те са „... най-смелите и най-справедливите от всички траки...“. През IV в. пр.Хр., след разпадането на Одриската държава царството на гетите се разпростира от двете страни на р. Дунав. Завоеванията на древните македонци при Филип II и Александър III Велики обхващат само земите на гетите до Дунав.

Трибалите

Трибалите обитават земите от Западна Стара планина до Дунав, между реките Морава и Искър. През 424 г. пр. Хр. те отблъскват нападението на Ситалк, а при своя владетел Халес извършват поход на юг към Егейско море (376 г. пр. Хр.). Опитите на Филип Македонски (339 г. пр. Хр.) и Александър Велики да ги подчинят срещат добре организираната съпротива на трибалския цар Сирм.

Племената, живеещи северно от реката (известни и под по-късното название даки) продължават гетската държавност. Те се противопоставят успешно на Александър и неговият диадох Лизимах. При гетите освен в традиционната орфическа вяра като бог е почитан и техният древен цар и жрец Залмоксис. При археологически проучвания е разкрита гетската столица Хелис (в резервата Сборяново, близо до гр. Исперих) и великолепната царска гробница при с. Свещари.

Проф. Пламен Павлов

Одриските

След разпадането на „световната империя“ на Александър одриската държавност продължава да съществува, но при слаба централна власт. При Севт III (330–311 г. пр.Хр.) одрисите отстояват своята свобода, воювайки с македонския управник Лизимах. Владетелят строи Севтополис (днес под водите на яз. Копринка, до Казанлък) – представителна резиденция, изградена в духа на елинистичните традиции.

Келтите

В началото на III в. пр. Хр. на Балканите нахлуват войнствените келти. Те създават свое „царство“ със столица Тиле в района на Източна Стара планина, което съществува до 20-те години на III в. пр. Хр. Унищожено е от мощно въстание на покорените траки. Освобождението е краткотрайно, защото съвпада с началото на римските завоевания на Балканите.

Даките

Даките оставят ярки следи в историята на античния свят. По времето на техния цар Децебал (87–106 г. сл. Хр.) те са най-сериозният противник на римляните в региона.

Азбуки

Министър Митов в Чикаго За българските училища в чужбина

...Според данни, които са почерпени от Националния статистически институт, а анализирани и осмислени в АБУЧ (Асоциацията на българските училища в чужбина), през последните 10 години в чужбина се раждат средно по 9 000 деца годишно. Става въпрос само за официално регистрирани деца. А само в периода от май 2014 г. до май 2015 г. - са дадени ЕГН-та на 19 000 български деца, родени в чужбина. Което прави 30 % от тотално всички родени българчета в този период...

Доц. Боян Кулов, почетният председател на АБУЧ, подчертава, че дори и ако вземем по-ниския показател - 9000 деца и ги умножим по 13-те випуска в училищното образование - това прави над 200 000 български деца в чужбина. В момента само 15 000 са обхванати от обучението в българските училища. Излиза, че въпреки много стореното - има и още много да се прави...

В апостолската дейност по разширеното усвояване на добрия, разумен и перспективен жест на американската образователна институция - да признае и българския език като „кредитен предмет” - т.е. да се вписва в дипломите за завършен гимназиален курс в американското училище, след „Джон Атанасов” се впускат и други училища. Консулската

институция също направи много, особено за синхронизирането на специфичните и административни съвместни действия, за да може повече български ученици да се ползват от шанса за достигане на по-висока степен в своето образование...

Сега предстои да се мотивира още повече обучението на български език. Познанието на нашата реч и писменост стават един реален и значим плюс, силна енергия в образователния арсенал на всеки випусник. Предстои и регистрирането на всички неделни училища към образователните министерства не само в щата Илинойс, но и на други места - в обсега на генералното ни консулство влизат 14 щата. „Затова и взаимодействието на българските училища и генералното консулство в Чикаго и посолството на Република България в САЩ са образец за ползотворно сътрудничество между гражданските обединения и държавата”, за издигане и съхранение на Българското по света.

Вобратна връзка научихме, че новия проектозакон за образованието, който сега се приготвя в България, се очаква пълно признаване на българските училища в чужбина, и произтичащите от това подобрени условия да дадат своите плодове!

...Плащаме данъците си за притежаваните имоти,

инвестираме повече от външни инвеститори за закупуване на имоти и развитие на туризма, издържаеме голяма част от семействата ни, останали в родината, сериозно перо сме в бюджета на България. Едновременно с това изпълняваме права задължения по Конституция на български граждани, чийто деца, също български граждани, са освободили държавата от отделяне на средства за задължително обучение до 16 годишна възраст, за детски надбавки. А за родителите им, като евентуално потенциално безработни, ако са останали в страната, от средства за социални помощи. И генерално - едва ли някой се съмнява в огромното значение на запазването на българския език по света, като въпрос на национална сигурност! Сред последните предложения, които АБУЧ направи чрез Боян Кулов пред Комисията по образованието, е и едно много важно институционно утвърждение: В глава 4, раздел 1 на Закона, с чл. 25, се създава ал. 3 със следния текст: „Училищата по български език, литература, история, география и култура извън Република България, които са регистрирани от Министерството на образованието и науката, са образователни институции по смисъла на този закон”

*Климент Величков,
в. „България Сега”, Чикаго*

Около 50 книги за
БНУ „А&И Пейкови”
в Рим

Подаръкът на „Артемидия”

БНУ „Асен и Илия Пейкови” в Рим получи 50 книги от Културна Асоциация „Артемизия”. Лично президентът на Асоциацията г-жа Анна Мария Петрова връчи двете уникални издания

„Никола Гюзелев – Гласът, който рисува” на Александър Абаджиев и „Капчуци на надеждата” на Дамски литературен салон „Евгетия Марс”.

Училището сърдечно благодари за направеното дарение, което е вече част от неговата библиотека.

NICOLA

GHIUSELEV

LA VOCE CHE DIPINGE

DI ALEKSANDER ABAGIEV

Клавирен концерт на възпитаници на български музикални педагози в Рим

На 27 юни 2015 г. в зала „Балдини” се състоя клавирен концерт на деца, възпитаници на българските преподавателки по пиано в италианската столица Йорданка Минева и Ана Костова. Сред учениците на г-жа Минева бяха Данило Барнабеи, Елизабета и Андреа Спадачини, Емилиано Ченчарелли, Ирене Ченчарелли, Николетта Ченчарелли, Лудовика Гастригелли, които изпълниха произведения на Моцарт, Кулау, Шопен, Диабелли, Бетовен, Бах и др. Всички деца се представиха отлично, според възрастта, таланта и уменията си.

Другата наша сънародничка Ана Костова се представи с трима възпитаници, които отлично представиха резултатите от задълбочената работа, която налага българската музикална школа. Изключителното ниво на учениците, доказва професионализма на българските музикални педагози, известни в цял свят. Естествено като българи сме горди от нашите преподаватели по света, които в тези напрегнати времена продължават крепят българския дух, култура и изкуство.

Теодор Тодоров

Пето издание - Биенале Артемидия „Изкуство и приятелство“

Фестивал на изкуствата между България и Италия в Рим

23 октомври 2015 - 18.30 - Българско Посолство в Рим - via Rubens, 21

Посветено на Патроните на Европа и на Българската култура Св. Св. Кирил и Методий; на 100 г. от Първата световна война; на 120 год. от рождението на големия български поет Гео Милев и в памет на прочутия български певец и артист Никола Гюзелев, носител на Белкантото по света, Доктор Хонорис Кауза на БАН, Комендатор на Република Италия, носител на „Златен Верди“ Италия. Културните празници на Биенале Артемидия се осъществяват в Рим и София между юни и октомври 2015 г., с концерти и изложби в памет на Маестро Никола Гюзелев в престижни зали и галерии с патронажа и на Италианското Посолство в София, а официалното представяне на Петото Биенале Артемидия е в красивото седалище на Българското Посолство в Рим, чиято атмосфера засилва още повече значението на празника пред самите италиански институции и публика. Важен подтик за по-задълбочено разкриване на културния и духовен облик на България в границите на голямото европейско семейство ни предоставят светлите дати през тази година в културата и историята на нашите страни България и Италия, които вървят една до друга в съвместния си европейски път на

развитие, съдействие и обмен между културните си традиции и ценности. И ние искаме да го отпразнуваме в Рим, който ни посреща и обединява!

В програмата на празника блестят имената на автори като Гео Милев, Христо Ботев, Еудженио Монтале, Джузепе Унгарети, Чезаре Павезе. Техни творби ще бъдат изпълнени от артистите Лоренцо Флайерти и Анна Мария Гюзелева. Ще чуем творби на композитори като Верди, Росини, Пипков, Бизе, Офенбах, Тости, Пиациола, Мирици, Монти. Ще звучат изпълнения от възпитаници на големия български оперен артист и педагог, световно признат бас М^о Никола Гюзелев, Доктор Хонорис кауза на БАН и Комендаторе на Италианската република (само една малка част от многобройните му признания в България и по света), възпитаници вече завоювали и международните сцени. А това са баритонът Владимир Стоянов, басът Георги Киров, мецосопраното Катарина Николитч.

Ще чуем изпълнения на акордеон на чудесния музикант и композитор Джани Мирици, а празникът ще бъде обогатен от изложба с творби на прочутия италиански художник проф. Джанпаоло Берто, както и на младия талантлив български художник

Александър Стаменов. Биенале Артемидия между Италия и България се осъществява под егидата на Държавния културен институт към Външно Министерство на България, на Министерството на културата на Италия и този на Българското Министерство на културата, както на Българското Посолство в Рим и на Италианското Посолство в София. Има медийното партньорство на БНТ, БНР, в-ци Преса и Стандарт, на в-ците Република и Месаджеро, на Радио Ватикана и други италиански и български медии. Това културно събитие, в което безспорният акцент е върху националния културния престиж на България и на културния диалог между нашите страни, ще се обогати с присъствието на представители от културните, дипломатически, обществени и индустриални среди от италианска и българска страна, както и други чуждестранни гости в Рим.

В палитрата от високи официални гости: Зам. Ректорът на Университета „Ла Сапиенца“ в Рим и професор по източно-европейска история проф. Антонело Фолко Биаджини; Президентът на Папския Съвет за Култура на Ватикана Кардинал Джанфранко Равази; Директорът на

Телевизионния Център на Ватикана Монс. проф. Дарио Едоардо Вигано; Професорът по българистика от университета в Пиза проф. Джузепе Дел Агата и неговият български колега от университета в Рим проф. Красимир Станчев; известният изкуствовед проф. Виторио Сгарби; известният музикален критик Алфредо Гаспони; Директорът на Държавния културен институт към МВНР на България; представители на Министерство на културата на Италия, Департамент сценични изкуства, на Министерство на културата на България, представители на Римска Община.

Имаме силния стремеж и желание това културно събитие във Вечния град отново да популяризира по безспорен начин България и нейния културен облик по света, с цел по-дълбоко запознаване на чуждестранната публика с големите автори в българската литература, поезия, музика и изкуство и в най-широк аспект, в една приятелска среща в близост с духовните ценности на нашия народ и нашата малка, но голяма страна България!

Анна Мария Гюзелева
Културна Асоциация „Артемидия“
и Фондация „Никола Гюзелев“

Дълбоки корени

Християнизацията на България и европейската култура

Под надслова “Християнизацията на България и новите пътища в европейската култура” в Културния институт в Рим се проведе научна конференция, организирана от Посолството на България при Светия престол под патронажа на вицепрезидента Маргарита Попова и Папския комитет за исторически науки. Проявата бе посветена на навършването на 1150 години от християнизацията на България, 1130 години от смъртта на св.Методий и 25 години от възстановяването на дипломатическите отношения между България и Светия Престол.

На конференцията присъстваха българският посланик в Италия Марин Райков, началникът на папския протокол, монс. Жозе Бетанкур, о. Ясинт Дестивел представител на Папския съвет за насърчаване на християнското единение, както и други представители на Ватикана и Малтийския орден, на римски и папски университети, посланиците на Австрия, Франция, Португалия, Полша, Словакия, Словения, Съединените щати, Перу, Мексико, Бенин и Австралия. Специално изказване направи руският посланик, който подчерта българската същност на Кирилметодиевото дело и каза, че България и българската култура са майка и на руската култура.

Откривайки конференцията, вицепрезидентът Маргарита Попова изтъкна историческото значение и анализира съвременния прочит на трите годишнини, определяйки християнизацията на България и делото на Солунските братя като „пълноводни реки, които определят хода на човечеството“.

Доклади изнесоха елитни учени от България и Италия: проф. д-р Аксиния Джурова от Центъра „Ив. Дуйчев“, проф. Кирил Топалов, проф. Красимир Станчев от университета „Рома Тре“, проф. Александър Наумов от университета във Венеция „Ка Фоскари“, д-р Ана Влаевска от университета в Пиза и проф. Петър Ангелов от Софийския университет. Бе показан и филмът на Венета Николова „Спомени от Бърдарски геран“. Конференцията премина под председателството на отец Бернард Ардура, председател на Папския комитет за исторически науки, който компетентно и увлекателно анализира научната, историческата и културната аргументация на докладите. Организатор на събитието бе посланикът проф. Кирил Топалов, който коментира дълбокото значение на трите годишнини:

Какво стои зад идеята да обедините тези три крупни събития в българската

история?

Първо календарът. Но по-важното е това, което обединява тези три важни за нас дати в него и голямото им значение и място в историята на българската държавност и култура. Защото делото на Кирил и Методий, християнизацията на България и връзките на България със Светия Престол са еднакво стари и еднакво

важни за нас. Знаем, че княз Борис се обръща към папата, за да получи помощ, първо теологическа, като задава много въпроси на папа Николай I, а след това и чисто практическа, за компетентни хора, които да му помогнат да изгради институцията на Българската църква. Това е изключително важен факт в историята ни и в историята на отношенията ни с Рим, защото нашата християнизация съвпада с делото на Кирил и Методий. Тези две големи, изключително важни събития са решаващи за бъдещето на българската държава защото без християнизацията България не би получила това място в европейската, политическа, културна и духовна история, което е имала. Знаем, че в IX и X век в Европа има три велики сили: това са Източната римска империя, наречена много по-късно и Византия, Западната римска империя и българската държава – огромна, могъща, стояща между двете империи. Така че християнизацията на тази държава е била неизбежна, наложителна и ускорена от един изключително прозорлив и отговорен ръководител, какъвто е бил княз Борис I. Съвпадането на този акт с делото на Кирил и Методий е големият шанс за тази държава, защото именно в България се спасява тяхното дело. Ако то не беше спасено в България, ако учениците на Кирил и Методий не бяха дошли в България, която те, според изворите са “жадували”, за която са “копнеели”, тази писменост щеше да загине, както са загинали и други опити да се създава писменост на различни народи, някои от които и живели по нашите земи. И днес ние щяхме да имаме половин страничка

в учебниците по история или в енциклопедиите скратка информация, че имало някаква писменост, създадена от някои си Кирил и Методий, но то е било нещо епизодично и без значение. Спасяването на това дело в България го прави мащабно, велико и вечно, защото превръща старобългарския език и старобългарската култура в общославянска култура.

Днешната конференция показва, че не може да се подценява българският характер на делото на Кирил и Методий, защото те са създали азбуката върху българския език. Превели са главните текстове от Светите писания, които са им били нужни за литургията, на български език, върху основата на българските говори в Солунската област. Дотогава все още няма литература на български език, защото той все още няма азбука, но създаването ѝ от Кирил и Методий и превеждането на книгите на български, превръщат този език в истински солиден фундамент за започванена евангелизаторска дейност (каквато според някои източници от онова време те може би и са започнали именно сред българското население, още преди за заминат за Моравия). По-късно, благодарение на факта, че бива спасено в България, това дело се превръща в общославянско по своята функция. Българският език, както беше подчертано в някои доклади, се превръща в един от трите класически европейски езици – гръцки, латински и български. Някои го наричат славянски, може би от желание да обезличат значението му на старобългарски, но той е български език.

Третият повод на нашата конференция е 25-годишнината от възстановяването на дипломатическите отношения между България и Светия престол. Някои смятат, че това е създаване на дипломатическите отношения, но аз твърдя, че те са създадени още от монс. Ронкали, който по-късно става папа. Тези отношения, след десет годишния му престой в България, се засилват и добиват още повече

дипломатически характер и ние знаем, че по време на Втората световна война вече се говори за апостолическа нунциатура в България. След това обаче комунистическата власт много грубо и драстично я ликвидира, изгонвайки папския представител от България. За щастие, той успява за една нощ да изнесе всички документи на нунциатурата в италианското посолство и така те са спасени. Днес ние разполагаме с тях затова можем да говорим за възстановяването през 1990г. на едни дипломатически отношения, които вече, под една или друга форма, са съществували. Вярно е, че в по-голяма степен те са били едностранни, тъй като България не е имала посолство в Светия престол, докато в София е имало нунциатура. Затова днес ние можем да говорим по-скоро за възстановяване на дипломатическите отношения, което стана чрез откриване на взаимни посолства през 1990.

Какво е значението на тези годишнини за българската идентичност?

Значението е огромно, защото приемайки писмеността, културата и книгите на Кирил и Методий и на техните ученици, българският народ вече има свой литературен, църковен и административен език. Ако не беше успешно това дело, например ако папа Адриан II не беше благословил делото на Кирил и Методий, ако това дело беше убито в зародиша си, не се знае на какъв език българите щяха да продължат да говорят и дали нямаше да станат, както други народи, част от Византийската империя и днес да говорим на гръцки или някакъв друг език, но не и на български. Няма ли писменост, няма и език, няма културна традиция, няма културна памет. Това е огромното значение на делото на Кирил и Методий – те ни създадоха памет, история, култура, традиция и път за развитие напред. Както знаем, стотици милиони хора използват кирилицата, дори монголците я използват, както и много други народи от бившата съветска империя или окръжаващите я сателити. Затова делото на Кирил и Методий има огромно значение именно за нашата идентичност: ние сме българи, защото спасихме делото на Кирил и Методий, а то ни спаси като българи. Български общности, които са влезли и останали в териториите на Византийската, Османската или съветската империя, те вече са изгубили българската си идентичност. Българи сме ние, които сме успели да останем извън големите империи, в нашата могъща тогава българска държава, защото сме имали своя писменост и култура.

Димитър Ганчев

Капитан Коста Евтимов, „Наполеона“

От Калатафими до една чутовна гибел с четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа през лятото на 1868 година

Ето поредният наш герой, гарибалдиец и човешки „Космос“ изгубил живота си за свободата на българския народ в безумния хаос наречен Османска империя: Коста Николов Евтимов по прякор „Наполеона“, чието прозвище придобива тук в Италия, когато през 1860 г. воюва под знамената на Гарибалди. Той е роден през 1833 г. в Гарброво или може би в село Етъра, където днес е етнографският комплекс. Още от дете Коста тръгва с баща си по търговия из Анадола, Беломорието и Европейската част на Турция. 22 годишен обаче, при едно търговско пътуване до Цариград ги споходили турски разбойници. Те нападнали търговския керван и след стълкновение избили много хора, сред които бащата на момчето и съдружника му. Не е било трудно на поробителите, защото макар и борбени хора българите не разполагали с оръжие. Намирал се най-много някой друг старовремски дефектен кремъчен пищов или пушка. Младото българско момче било потресено от жестокостта на турците, решава да дири справедливост. Събира малка чета в габровско и Балкана. Около четири години време се подготвя и когато Г.Раковски призовава към всеобщ бунт в Балкана, множество чети откликват на призива.

Към началото на 1860 г. Коста Евтимов посещава за първи път Италия, а по онова време цяла Европа се учи от гарибалдийците. От друга страна абсолютистичните дворове в Европа, борбонските благородници и царстващите особи на Австрия и Италия смятат Гарибалди за особено опасен и военнлюбив човек. Нашите български дейци обаче му имат доверие и го следват! Нека и ние като българи сме наясно, че нашите деди са воювали за Италия и нейната свобода, оставяйки своите братя и сестри под робски хомот. Те загърбват родното за да помагат тук на братята италианци, после на сърбите, на гърците и т.н. По една стара историческа констатация се оказва, че за нашето освобождение италианците имат водещ пример, защото след руснаците те са отдали може би най-много за свободата на българите. Оказва се, че нито Франция, нито Австрия или Англия са били така загрижени за нашето положение, а напротив са подържали османците всеячески. Само близките по манталитет и ревностни католици италианци са ни разбирали, поне доколкото може да се организира един отпор. Така е при Чипровското въстание от 17 век, но има и по-късни примери.

Казват, че младия 26 годишен габровец е бил лично подбран от Гарибалди, защото хем бил едър и висок, хем надарен с хубост. Нашият Коста бил рус мъж с ръст между 1,82-1,90 см. висок за тукашните представи. Около Гарибалди към „Червените ризи“ служел един специален корпус от телохранители събран от едри италианци и снажни чужденци. По-късно при Ломбардо-Венцианската кампания през 1865-1866 г. именно по този начин е подбран и Капитан Петко войвода.

Фактът, че българите били на почит и лично рекрутирани от Гарибалди („гуруто“ на италианската и европейска революция), доказва бойните качества на българите. Малко след гарибалдийският десант в Сицилия Гарибалди отива с отряда на Коста на мисия към района на Калатафими. Българи вече служели в дивизия номер 16 „Палермо“ сформирани в едноименния град, а малко по-късно в 17 дивизия на ген. Нино Биксио, наречена „Медичи“. Боят при Калатафими преминава бързо и леко за нашите Балкански представи за война, но доказва на обединените италиански сили, че могат да воюват, а това също укрепва и престижа им. Оказва се, че Гарибалди при битките в Наполетанското кралство Гарибалди е по-малки сили от противника си. Неаполтианците били въпружени с по-модерно оръжие и съвременни топове, имали напълно съоръжени 2 батальона от по 1000 школувани и обучени военни и 50 конници, както и артилерийски разчет. Тази антигарибалдийска сила била командувана от опитният генерал Франческо Ланди. Срещу нея Гарибалди разполагал само с 2 непълни батальона от по 500-600 „Червени ризи“, сред които и нашият Коста и още няколко българи. След драматично сражение, в което казват, че Коста Евтимов покрил с тяло Гарибалди, а после го спасил от чужда атака, гарибалдийците неочаквано атакували. За приноса си Коста „Неполеона“ получава медал и чин капитан. Ролята му в другите битки е малко неясна. Скоро гарибалдийците разширяват офанзивата си и воюват около р. Волтурно при моста Вале където

е превзета и Казерта. Там са участват и други българи като полк. Ст. Дунев, брат му Йосиф, Виктор Рачов. Вероятно там кап. Евтимов се бие вече като самостоятелен командир.

Интересен е фактът, че между 1860-1866 г. Коста Евтимов на няколко пъти е позирирал на италиански и един полски художник в масови сцени с гарибалдийци. Образът му бил толкова героичен и внушителен, че го нарекли „Наполеона“, а за старите хора дори след смъртта си той останал Коста „Напалиона“ или просто „Палиона“.

Но горещото революционно сърце не търпи мира и така през 1862 г. Коста организира Габровското въстание, което за съжаление е набързо потушено. През 1866 г. Коста отива заедно с Капитан Петко и 80 българи на о. Крит, за да подкрепи 220 гарибалдийци тръгнали от Италия. Там той поема със своя чета от 25 души, на които е „капитан“ и под командата на ген. Коронео и в състава на ротата на Капитан Петко, се бие почти до 1868 година. Участва в 19 сражения на о. Крит. Още към октомври 1866 г. Али паша съсредоточава над 40 000 армия към малкото островче, където гърците започват да се огъват. Малкият гарибалдийски отряд от около 300 човека извършва чудеса от храброст, но не успяват да се справят с всички проблеми на населението, защото настъпва голям глад.

Не след дълго Коста Евтимов „Наполеона“ тръгва с четата на Хаджи Димитър и Стефан Караджа в „похода на обречените“ от 1868 година, за да покаже на света, че има един поробен народ в лицето на българите и че той скоро ще строши робски окови. На 9 юли 1868 г. в сражението при Вишовград (Павликенско), Коста пада в редовен бой с противника. Тук някой четници попривършват боеприпасите си, но влизат в схватки отблизо и пак преодоляват турците. За жалост от останалите осемдесетина души поне тридесет са убити. Турците имат подавящо превъзходство и вече освен артилерия, конница и елитен султански корпус разполагат с над 8000 мобилизирани башибозуци и аскери и неизвестен брой потерджии от местното население. Четата накрая успява да извърши пробив при Вишовград и е подкрепена от местни българи, но е доразгромена на Бузлуджа.

Нашият славен герой Коста е разпознат по исполинският ръст и русата коса. Тук той също не остана длъжен на враговете на народа си и се би до смърт като лъв, както се би за Гарибалди. Умира на 35 годишна възраст, но колко още млади души предстоеше да си отидат за свободата на България. Коста погина със смелостта на храбрите, като извървя великият път на един герой от Калатафими през 1860 г. до малко известното селце Вишовград в Северна България. Коста „Неполеона“ трябва да бъде помнен, защото не искаше чужда земя и богатство, а само желал е свободата на измъченият си народ.

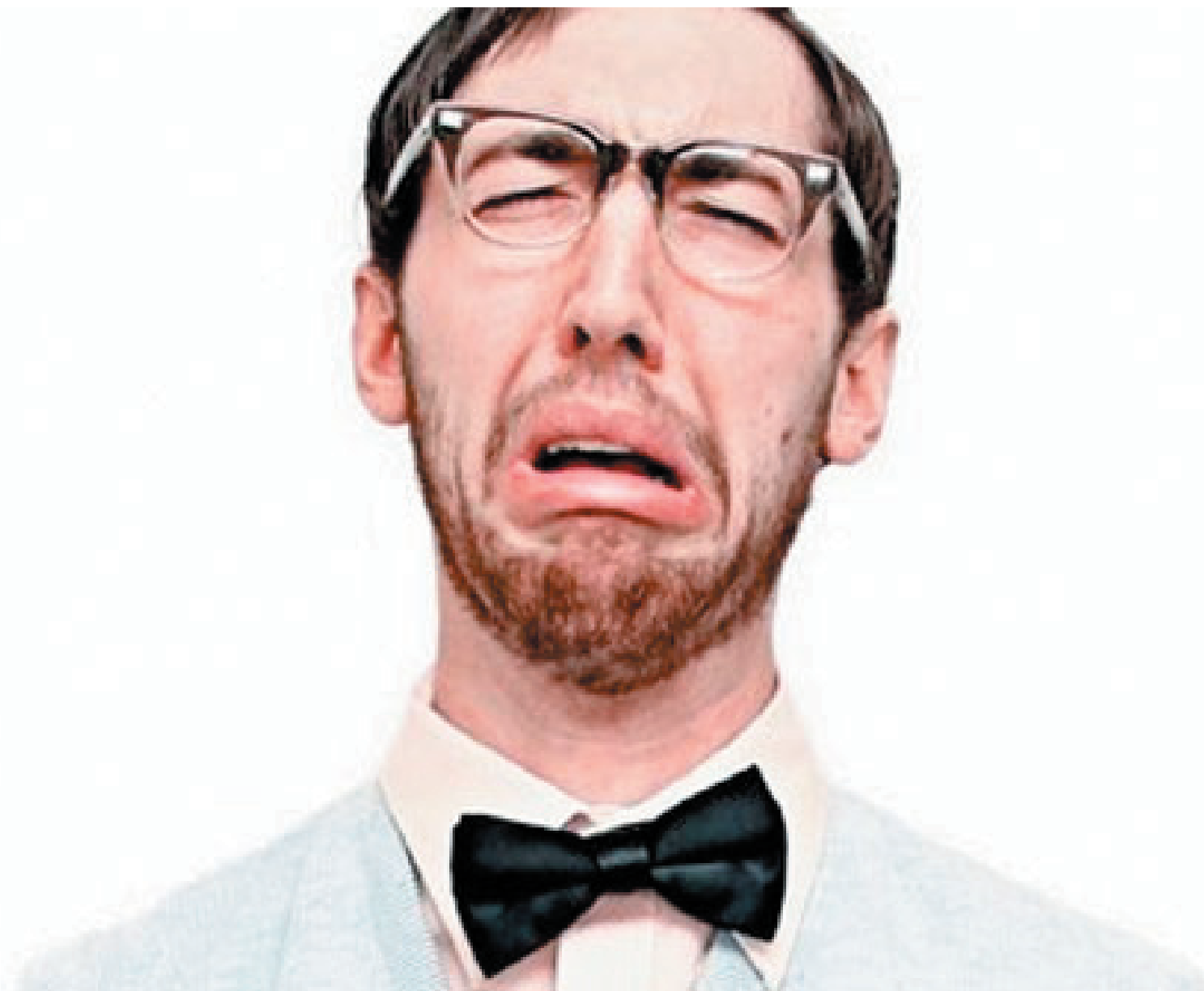
Теодор Тодоров

На прозореца

Емигранти, стига сте ревали!

Какво мислят българите в България за емигрантите

Напоследък все по-често чета в социалните мрежи съзливни истории на млади хора, които живеят в чужбина, но са измъчвани от носталгия по Родината. Не че се връщат. Само плачат. Признават си, че там живеят добре, осигурени са, получават добри заплати, децата им ходят на хубави училища, имат си уредени домове. Обаче ги няма доматиците от село. И режем.

Мили емигранти, защо, напуснахте родните си места? За пари, за добър живот, за светло бъдеще... И сега, когато имате всичко това, плюс пенсионна осигуровка в Германия, защо се оплаквате? Защото искате всичко това, обаче и бабиното сладко от смокини. Ами върнете се. Заповядайте! Тя държавата чака такива като вас да си оправи икономиката. Донесете си спестяванията, инвестирайте ги, купете си панелка в София, намерете си работа. Хайде!

Обаче не го правите. Стоите си в уютните домове, контролирате чистачката, пишете с правописни грешки на латиница в социалните мрежи и се оплаквате колко ви е тежко. "Дойдох тук да дам добро образование на детето си". "В България нямах работа". "Някой ден ще се върна". "Тук винаги си оставаш чужд". "Ям чужд хляб и спя под чужд покрив". "Искам да си дойда, обаче не мога, тук е семейството ми". "Върнах се в България, но после пак заминах".

Разплаках се!

Защо, бе? Защо избра да миеш чинии в Англия пред това да си лекар в България? За повече пари. Затова. Така че не ми обяснявайте, че "не всичко е пари".

Човекът е висше същество със свободна воля. Може сам да взема решения и да ги отстоява, или да ги променя, ако реши. Но в народопсихологията ни е да се оплакваме. От всичко - от мизерията у нас и от отчуждението в чужбина. От ниските заплати тук и от строгите правила там. От малките пенсии в България и от липсата на слънце в Швеция. От скъпия роден бензин и от дългите разстояния в Америка.

Тези, които са нещастни у дома, или ги мързи, искат да живеят на Запад. Там обаче не можеш да излизаш с приятели всяка вечер, не можеш да сядаш пред телевизора с 5-6 бири след работа, не можеш да ядеш шкембе чорба, не можеш да си хвърляш боклука през балкона, не можеш да се репчиш на полицаи, не можеш да ходиш на дискотека преди да си навършил 18, не може да не си платиш данъците, не може да се скатаеш от началника, не може да избягаш от глоба, не можеш да закъсняваш за работа, не може да не си купиш билет в автобуса, не може да откраднеш два банана от магазина, не можеш да се пазариш на пазара,

не може да си проснеш прането на двора, не можеш да паркираш на тротоара...

Можеш да работиш, да спазваш правилата и да живееш както всички там - социално осигурен, сигурен, високоскоростен, натоварен, живот в чужбина. Сред хора от друга националност, с други нрави и с друга култура. И трябва да си наясно, че може би никога няма да те приемат напълно.

Значи - подреждаш си приоритетите - какво искам - да съм си у нас и да критикувам депутатите за живота си над чаша с ракия, но да имам цяла тайфа приятели, с които да го направя. Да мога да виждам майка си в събота, да чета книги на своя език, да купонясвам на палатка през лятото, да ритам топка пред блока, да ям праскови направо от дървото, да надуя музиката когато ми се иска...

Или да съм в чужбина и да работя, но да имам пари, да осигуря добро образование на детето си и своите спокойни старини, да не броя стотинките до заплатата, да е спокойно семейството ми. И да ми домъчнява за вкъщи понякога.

Решете и го направете! Стига сте ревали!

Екатерина Капрова

„Познай себе си и ти ще познаеш Вселената и Боговете”

Орфей

Духовната интелигентност и българина

Вероятно знаете, че нашата интелектуална или рационална интелигентност е онова, което използваме за решаването на логически или стратегически проблеми (УЕ).

В средата на 90-те години Даниел Голман популяризира едно изследване от много невролози и психолози, показващо, че емоционалната интелигентност (ЕИ) е също толкова важна. ЕИ ни позволява да разбираме чувствата – нашите собствени и тези на другите хора.

От нея зависи съпричастността ни, състраданието ни, мотивацията ни

и способността ни да реагираме адекватно на болка и удоволствие. Както изтъква Голман, ЕИ е основно изискване за ефективното използване на УИ. При увреждане на частите на мозъка, отговарящи за чувствата, ние ще мислим по-неефективно.

В края на XX век множество нови, но засега ненапълно осмислени научни данни показват, че съществува трета „интелигентност”.

Цялостната картина на човешкия интелект и потенциал ще добие завършен вид едва след анализ на нашата духовна интелигентност (ДИ).

Какво е духовната интелигентност?

Речникът „Уебстър” описва думата „дух” като „живителния или жизнен принцип; онова, което вдъхва живот на физическия организъм за разлика от материалните му елементи; жизнения дъх”. По своята същност човешките същества са духовни създания, и едно от обясненията за това е, че те изпитват нуждата да задават „фундаментални” или „универсални” въпроси. Защо трябва да продължа, когато се

чувствам потиснат или победен? Защо съм се родил? Какъв е смисълът на живота ми? Това е специфично човешки копнеж, желанието да придаваме значение и стойност на постъпките и преживяванията си. Желаяме да видим живота си в един по-широк, по-наситен със смисъл контекст, независимо дали това ще е семейството, общността, работата, религията или самата Вселена. Под ДИ можем да разберем онзи

интелект, чрез който размишляваме върху проблеми на смисъла и ценностите, онзи интелект, чрез който можем да поставим действията и живота си в един по-широк, по-богат и наситен със смисъл контекст, интелекта чрез който преценяваме, че даден начин на действие или жизнен път е по-значим от друг. ДИ е необходимата основа за доброто функциониране както на УИ, така и на ЕИ. Това е нашият висш интелект

Когато Бог искал да скрие нещо от хората, той го поставял на видно място

Така че всички да го виждат, но не всички да имат очи да го познаят. Нека сега заедно да отпразним поглед към духовната интелигентност на българина. Но да я погледнем с очите на сърцето си, защото само така ще можем да стигнем до нейната сила.

Трябва да о-съ-знаем, че сме едно чудо, че сме прекрасни, че сме уникални – различни от

всеки друг човек, че притежаваме способности да сме смели, издръжливи, както и че сме алчни, егоисти, покварени и жестоки. Честни ли сме? Всяко нещо, дори и чудото наречено българин има две страни – светла и тъмна. Още помня думите на Марко Семов: „Българинът се страхува най-много от две неща – да не настине и да не се мине!” Вярно ли е?

Ревниво пазим своите ценности. От векове им се доверяваме - ето това ни прави победители. Умеем да планираме целта на живота си като му придаваме смисъл и посока. Проявяваме съчувствие към себе си и другите като се вливаме в потока на емпатията. Благо-дарни сме към другите. О-съ-знаем силата на прошката, която не променя миналото, но

може да промени бъдещето. А смехът, който ни зарежда с положителни емоции, дарява радост, лекува ни душата? Лесно намериме детето в нас, което ни дарява със своя ентузиазъм и любов към приключения и игри. Познаваме силата на молитвата! Вярваме в безграничната силата на любовта.

Вярвам в това което казвам и казвам това, в което вярвам

Всички ние знаем каква невероятна сила оказва звукът върху ума ни. Той може да ни развесели, да ни натъжи, да ни напрегне, да ни отпусне... Звучите имат огромна власт върху състоянието на духа ни. Гласът ни също е звук. Или по-точно казано, той е комбинация от звуци, които се използват като

носител на речта. Следователно гласът също има силата да събужда емоции, независимо от думите които произнасяме. Той идва и отива направо в нашето подсъзнание, без да иска логично разрешение. Ние не можем да решим дали да се развълнуваме или не – сетивата ни вземат това

решение вместо нас. Тогава какво друго ни остава освен да подобрим гласа си, за да подобрим живота си и душевното си състояние.

Вокалните емоции, които обменяме докато разговаряме са неразделна част от нашата духовна интелигентност. Те са дъгата между тялото и духа ни.

Именно там се живее мистерията на българския глас.

Димитринка Йорданова

По материали на „Духовна интелигентност”, Дана Зохар и Иън Маршал

Духовни двери

България и римската църква в историята

(Продължение от брой 12)

Впечатляващо е участието на видни българи във Фераро-Флорентински събор (1438-1439 г.) – най-значимият опит за обединение на католици и православни през Средните векове. Руският митрополит Исидор, българин по произход, е един от водачите на „латинофилите“ във византийската делегация. По-късно той става кардинал и дори титулярен латински патриарх на Константинопол! В кръга на твърдата православната опозиция са българите Дамян и Теоктист, по-късно митрополити на Молдова. Глава на православните делегации на събора е патриарх Йосиф II (1416-1439), а техен координатор по негова воля е търновският митрополит Игнатий, наричан в някои документи и „патриарх“. В лицето на Йосиф II, авторитетен и благороден човек, идеята за единството на католици и православни намира достоен носител. Той е българин, извънбрачен син на екзекутирания от турците български цар Иван Шишман (1371-1395). Отначало е монах на Света гора Атонска, после митрополит на Ефес, от 1416 г. вселенски патриарх. За нещастие патриархът, вече твърде възрастен и болен, умира на 10 юли 1439 г., в навечерието на подписването на унията. Смъртта му лишава православните от техния най-високопоставен водач, а сключената уния е посрещната с неприязън от широки среди в православния свят. Гробът на патриарх Йосиф II, един от най-изтъкнатите духовни водачи в Европа през XV в., се пази в църквата „Санта Мария Новела“ във Флоренция.

Сред малкото положителни примери, свързани с унията, са антиосманските походи на полско-унгарския крал Владислав Ягело Варненчик и трансилванския воевода Янош Хуняди (1443-1444 г.). Хиляди българи подкрепят с оръжие в ръка кръстоносната войска, но за нещастие тя търпи катастрофа в „битката на народите“ при Варна. И през следващите векове обаче българите продължават да фигурират сред съюзниците на Рим и католическия Запад при различни проекти за кръстоносни акции срещу Османската империя.

През XVI-XVII в. окончателно се формира общността на българите католици, важна и неразделна част от нашия народ. Активизиралите се след Тридентския събор (1545-1563) западни мисионери срещат действена подкрепа от страна на българите в цветущия град Кипровец (Чипровци), които молят Рим да възстанови католическата епископия в Скопие. През 1601 г. Папството преценява, че е по-удачно центърът да бъде в София, която през 1642 г. е издигната в ранг на архиепископия. Католическата проповед няма успех сред православните. За разлика от тях, „еретиците“ павликяни от Пловдивско и Северна България (Никополско и Свищовско) приемат католическия обред – процес, който дава трайни резултати в близо четиридесет селища. През 1643 г. архиепископия е създадена и в Източна България с номинален център древния Марцианопол (Девня), а през 1648 г. е учредена Никополската епархия с пръв епископ Филип Станиславов.

В средите на католическото духовенство се издигват духовници със солидно образование, познавачи на съвременната им европейска култура и наука, които притежават силна патриотична мотивация. Епископ Филип Станиславов издава първата новобългарска печатна книга «Абагар» (1651 г.), и полага много усилия за образованието на своите пасоми. Изключително ярка личност е получилият високо образование в Рим Петър Богдан Бакшев (1601-1674), който подготвя духовете за бъдещо въстание и развива усилен просветна дейност. През 1642 г. той става първият софийски архиепископ и папски викарий за Влахия и Молдова. Ерудираният духовник е автор на първия опит за «История на България» (1667 г.), «История на Охрид», поезия, пътеписи, религиозни разкази.

По-млад събрат на Петър Богдан е Петър Парчевич. Завършил престижно образование в Лорето и Рим, той получава докторска степен. Завръща се в родината през 1643 г., а през 1656 г. става марцианополски архиепископ, като обаче е принуден да пребивава основно в Молдова. Парчевич се впуска в трудното поприще на дипломатията, за да търси съюзници за освобождението на „... цветущото някога царство България...“ В името на благородната кауза той установява преки контакти с владетелите на Австрия, Германия, Полша, Венеция, Трансилвания, Влахия, Молдова, украинското казачество. Петър Парчевич изгражда стратегия за организиране на християнска коалиция срещу турците в подкрепа на българско освободително въстание. Българският духовник проявява изключителни качества на дипломат, търпейки несгоди и лишения... Издигнал се над предразсъдъците на епохата, Парчевич намира общ език с православните и схваща своя народ като единна сила, готова „... да се разбунтува срещу този страшен звяр“ – Османската империя. Неуморният борец и мъченик за българско освобождение умира в Рим (23 юли 1674 г.).

Следвайки заветите на своите духовни пастири, българите католици през 1688 г. вдигат прочутото Чипровско въстание – един от първите организирани опити за освобождение на България. Кървавото потушаване на бунта и продължаващите репресии принуждават хиляди българи да търсят спасение на австрийска територия – така се формира съществуващата и днес общност на банатските българи (в днешните Румъния и Сърбия). През 1761 г.

францисканският монах Блазиус Клайнер пише първата «История на България».

По време на Възраждането се заражда общественополитическо течение за възобновяване на църковната независимост чрез подновяване на унията с Рим. То не става доминиращо, но от 1860 г. се създава т.нар. католическа (униатска) общност от източен обред. Най-ярки са изявите на униатското движение на подложените на брутален натиск от страна на Цариградската патриаршия и останали след 1878 г. под османска власт българи от Източна Тракия и Македония. Нека отбележим, че за първи път самостоятелността ни като народ от страна на османското правителство (като „българи“, а не като част от т.нар. „рум-миллет“) е призната по силата на т.нар. Кукушка уния! И до днес не е оценен в нужната степен приносът на нашите католици в борбите на македонските и тракийските българи за обединение със свободна България. От друга страна, след Освобождението българи католици от Банат, водени от своето национално чувство, се завръщат в отечеството на дедите си, заселвайки се в няколко селища в Северна България. Най-голямото и известно сред тях е Бърдарски геран, Врачанско. На свой ред сънародниците от Банат (днес в Румъния и няколко селища във Воеводина, Сърбия) твърдо пазят своето национално самосъзнание, като създават и поддържат трайни контакти с Родината.

Католическата църква в България укрепва през 20-те и 30-те години на XX в., благодарение на апостолическия делегат в България Анджело Ронкали, избран по-късно за римски папа под името Йоан XXIII. Установеният след Втората световна война комунистически режим подлага на гонения католическото духовенство. Стотици свещеници минават през голготата на лагери и затвори... Най-жестоката е разправата с епископ Евгений Босилков (убит на 11 ноември 1952 г.), който през 1998 г. е обявен за блажен от папа Йоан Павел II. Мъченическа е участва и на епископ Иван Романов и свещениците Фортунат Бакалски, Камен Вичев, Павел Джиджев и Йосафат Шишков.

Днес българите католици са организирани в три диоцепа или екзархии: Никополска, чийто център е в Русе, и която обхваща католиците от Северна България (неин ръководител понастоящем е епископ Сречко Римац); Софийско-Пловдивската с център Пловдив (за Южна България, начело е епископ Георги Йовчев), и двете от западния или римския обред. Третата екзархия, наречена Апостолическа, отново с център София, обединява католиците от източния (униатски) обред. Неин ръководител е епископ Христо Проиков. Общият управителен орган на българите, които почитат римския папа като свой духовен отец, е т.нар. Междубредна епископска конференция, в която влизат тримата епископи на споменатите епархии. Българите католици са неразделна част от нашия народ у нас и по целия свят, като се ползват с престиж и уважение в българското общество.

проф. Пламен Павлов

Кръвта на мъчениците е семе за единението

Непотърсена българска святост

Християнизацията на българските земи започва от Апостолско време. Първите християнски проповедници са: в Южна Тракия – апостол Павел, достигнал до Кабиле и до Филипополис (Пловдив); в Скития и Малка Скития (Добруджа) – апостол Андрей; в Македония и Егейска Тракия – Тимотей, Сила, Тит и евангелист Лука. (Рим. 15:19; 16:18; 16:14; Деяния 19:21-23; 16:8-12).

Техни първи местни последователи са: Ерма – първият епископ на Филипополис, Амплиат – ръкоположен от апостол Андрей за епископ на Одесос (днешна Варна), Мелитон – основател на катедрата в Сердика.

В много селища има епископски катедри. Указание за степента на християнизация по тракийските земи е големият брой мъченици, особено от III век.

С Миланския едикт от 313 г. Св. Константин Велики, роден в гр. Ниш (Naissos), признава Християнството за равнопоставена религия в Римската империя. В следващите векове повечето тракийски градове имат организирани християнски общини и участват

активно в живота на църквата. Един пример за народността на църквата: При Маврикий Тиберий (582 - 602 г.) има случай на противопоставяне между жители на Нова (край гр. Свищов) и официалната власт. След отказ да изпратят военен отряд в помощ на императорската армия под ръководството на епископа местните тракийци се затворили в една от църквите и се отбранявали. Това събитие станало в 396/7 година.

Известни са житията на около 250 тракийски мъченици от Мизия, Тракия, Македония, Малка Скития, загинали за триумфа на християнската вяра. По-точно – с тях са запознати малко изследователи на онази епоха. Мнозинството българи и православни християни са убедени, че първият български мъченик е бил Св. Боян – Енравота, пострадал за християнската вяра през 834 г. Така е записано в житието му: първомъченик.

Най-ранното житие на мъченица, просияла по българските земи, е на тракийката от Марцианополис (днешна Девня) Себастиана, ученичка на апостол Павел, загинала по

времето на Домициан (81 - 96 г.).

Между мъченическата смърт на Св. Себастиана и тази на Св. Боян - Енравота има почти осем века!

Повечето българи не са чували както за 12-те силистренски мъченици, загинали през IV век, така и за Мелитина от Марцианополис, загинала при Антоний Пий. Също и за Асклепиодота, загинала при Максимий (137 г.), за Хармес от Бонония (дн. Видин), за Зоам от Аполония (дн. Созопол) и много други тракийски светци.

За разлика от нас, българите под османско владичество са си спомняли първите светци по нашите земи. Например цариградските българи са избрали датата 11 май за честване на Светите братя Кирил и Методий, тъй като на този ден от стари времена почитали паметта на тракийския светец Мокий, който бил хвърлен в огън. Огънят обаче не докоснал мъченика, а обгорил мъчителите.

На много места по нашите земи има късноантични храмове – мартирии (параклиси с мощи на мъченици) – знак, че още в епохата на ранното Християнство светците са били почитани и вярващите влизали в молитвено общение с тях.

В наши дни житията на тези тракийски светци служат предимно като източници на научна информация. Не се осъществява основната мисия на кулка към светците – да повдига духа и да призовава българите към святост. Имената им не са включени в празничния календар на Светата Българска Православна Църква, не се споменават при богослужения. Българските християни не ги познават, следователно не влизат в молитвено общение с тях.

Ние ходим по земя, пропита с мъченическа кръв и по стъпките на светци, за които знаем малко или не знаем изобщо.

Валя Христова

28 октомври - Св. Симон и Св. Юда

Има ли надежда на земята

Апостол Симон е наречен „Зилот“ в Евангелието според Лука, тъй като вероятно преди да се присъедини към Христовите ученици, е участвал във войнствената антиримска групировка на зилотите.

Апостол Юда, наречен Тадей. На Тайната Вечеря той пита Господа: „Какво е това, дето искаш да се явиш на нас, а не на света?“ На което Исус отговаря: „Ако някой Ме люби, ще спази словото Ми, и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него, и жилище у него ще направим“ (Йоан 14, 22-23).

Историята, свързана със Светците, които почитаме е много оскъдна на

детайли. Не знаем в каква степен те са допринесли за великото дело на раждането на Божиите чедра, за което говори Легендата. Неуморно, дори до проливането на кръвта си, те „изграждат тялото Христово“ (ibid.), и признателната Църква казва днес на Господа: „Боже, Който чрез Твоите блажени Апостоли Симон и Юда си ни дал да познаем Твоето име, стори да честваме тяхната безсмъртна слава, като напредваме в благодатта, и да напредваме в благодатта, като честваме тяхната слава“ (Колекта за Празника). Атрибут на Свети Симон е трионът, който ни говори за мъченичеството му. Свързан с

Юда пък е триъгълникът, който сочи в него архитекта на Божия дом, както Свети Павел нарича себе си (1 Кор. 3, 10), както и седмото от Католическите Послания, на което е автор, и което му дава правото да бъде поставен сред първите в голямото семейство на учителите, следващи Господа.

Паралел 43

Главен Редактор: Венета Ненкова

Зам. Гл. Редактор: Теодор Тодоров
Сътрудници:
Йорданка Минева,
Елена Кючукова,
Мая Красиминова

Майл: scuolabulgara@gmail.com
Сайт: www.paralel43.jimdo.com
Тел. 0039 348 35 30 943

Настоящото издание е продукт на Културната Асоциация с идеална цел "Паралел 43", създадена в Рим през 2014 год.

В основната дейност на асоциацията е заложено

Портрети

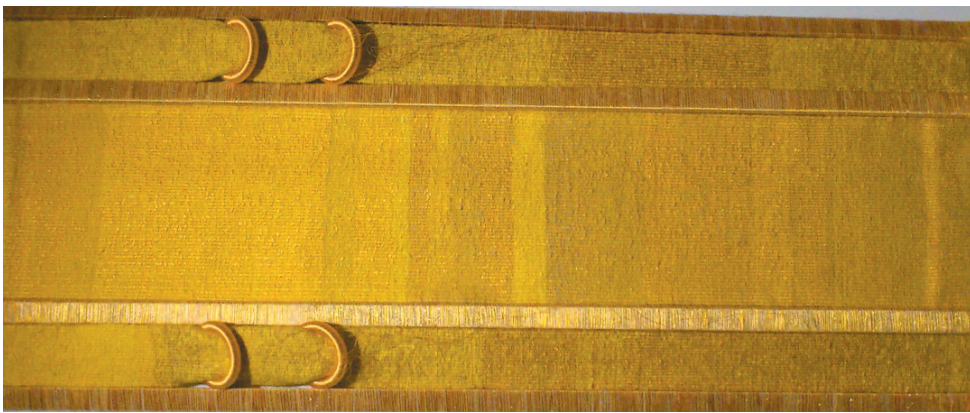
Паметта на текстилната нишка

Таня и Маруся Калимерови -

посланички на съвременното българско изкуство в Европа

В дясно: Маруся, Дж. Латанци, Т. Лойодиче, Таня

Долу: творби на Маруся и Таня Калимерови

В събота 10 октомври се откри изложба на Маруся и Таня Калимерови в римската галерия „Spazio 40“. В сърцето на възрожденския квартал Трастевере двете сестри представиха уникалните си творби, между които инсталации и текстилни пластики, скулптури и уникална бижутерия.

От години сестри Калимерови се смятат за „културните посланички на България в Италия“. Безуморно, с много ентузиазъм и нестихваща енергия Таня и Маруся не спират да представят българското изкуство. Незабравими са техните изложби в базиликата „Св. Климент“ в Рим, в замъка „Свети Ангел“ построен върху мавзолея на император Адриан, в Ага Расис (Олтаря на мира, построен по времето на Октавиан Август), споменавайки само една малка част от многобройните им изяви.

Домакин и куратор на последната им изложба е Тина Лойодиче, която изрази изключителното си задоволство от присъствието на творбите на двете българки в галерията за модерно изкуство „Spazio 40“.

Изложбата е част от Деня посветен на съвременното изкуство и неговата публика, организирано от AMACI (Асоциацията на музеите за съвременно изкуство в Италия) за поредна 8-ма година. Инициативата на AMACI обхваща всички най-важни музеи за съвременно изкуство и играе ролята на истински катализатор, представящ и популяризиращ творбите на съвременните творци. Събитието беше открито от Джовани Латанцио, който подчерта ролята на изкуството и неговото значение в процеса на европейското единение и интеграция.

От 80-те години до днес сестри Калимерови разкриват един невероятен свят изграден от цветни нишки и тъкани, които оживяват в сътворените от тях гоблени, инсталации и уникали.

Средпредставените на изложбата творби е текстилната инсталация на Маруся Калимерова „Пътят на надеждата“, изградена от една деликатна хармония от фибри, предизвикващи емоции изпълнени с топлина и живот. При съставянето на творбата са употребени 320 м нишки, които вплетени в един невероятен тандем, пресъздават онзи синтез от майсторство, история и чувства, които само едно истинско изкуство може да пресъздаде.

Втората инсталация „Огънят на надеждата“ сътворена от Таня Калимерова повтаря темата за огъня, който „осветява пътя ни и пречиства нашите мисли“. Творбата е изработена от напълно контрастиращи материали като коприна и вълна, бамбук, гехог, метал и мед, но които въпреки своята различност успяват да намерят равновесието и да отключат очакваното вълнение, което природните стихии са в състояние да породят.

Истина

Без драми, без фанфари, без молитва,
без обещание за край щастлив
ти водиш ежедневната си битка
за правото и утре да си жив...

Да вярваш малко, малко да обичаш
войната има прости правила.
Животът е капан за романтици
с носталгия по други времена...

От удари душата се смаява,
топи се, на илюзиите в плен...
Боли дори когато побеждаваш
роден си, за да бъдеш победен...

Весела Димова

Поетичен ъгъл

В. Ненкова